

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2451/2018
22.11.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Божицара Вујичића и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Предраг Рачић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије-Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1. 1771/17 од 15.03.2018. године, у седници од 22.11.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1. 1771/17 од 15.03.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1. 1771/17 од 15.03.2018. године и пресуда Основног суда у Краљеву П1. 776/2016 од 22.02.2017. године у ставовима првом и трећем изреке, тако што се одбија као неоснован тужбени захтев тужиоца АА из ..., да се обавезе тужена да му накнади штету на име неисплаћених дневница које би тужилац остварио за ангажовање у копненој зони безбедности и на име неисплаћених дневница које би тужилац остварио за ангажовање у зони јавног реда и мира, за период од 05.02.2008. године до 31.12.2010. године, са припадајућом законском затезном каматом.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца да му тужена накнади трошкове парничног поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву П1.776/2016 од 22.02.2017. године, ставом првим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу накнади штету на име неисплаћених дневница које би тужилац остварио за ангажовање у копненој зони безбедности и у зони јавног реда и мира, за период од 05.02.2008. године до 31.12.2010. године, у појединачним месечним износима са припадајућом законском затезном каматом. Ставом другим изреке, утврђено је да је тужба повучена у делу којим је тужилац тражио да се тужена обавезе да на име тужиоца уплати доприносе пензијског и инвалидског осигурања надлежном фонду. Ставом

трећим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 516.260,55 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1. 1771/17 од 15.03.2018. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом и трећем изреке.

Против другостепене пресуде, заступник тужене је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, испуњени су законски услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14), који се примењује на основу члана 506. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11), због потребе разматрања правних питања од општег значаја. Зато је одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП и утврдио да је ревизија тужене основана.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је почев од 01.07.2006. године био распоређен на радно место полицајца у другој чети одреда жандармерије у ..., у чину млађег водника полиције прве класе. Решењем тужене од 13.02.2007. године тужилац је распоређен на радно место одржавања зелених површина у Одсеку за логистику одреда жандармерије, јер је решењем дисциплинског старешине од 23.10.2007. године оглашен одговорним због учињене теже повреде службене дужности из члана 151. став 1. тачка 7. и 8. Закона о полицији и изречена му мера распоређивања на друго радно место са пословима мање сложености, за које је као услов прописана нижа стручна спрема. Решењем тужене од 05.02.2008. године, тужилац је привремено удаљен са рада до окончања дисциплинског поступка, а најдаље шест месеци. Решењем тужене од 05.05.2008. године, утврђена је дисциплинска одговорност тужиоца, а ово решење је потврђено решењем дисциплинске комисије од 04.07.2008. године. Пресудом Управног суда, Одељење у Нишу од 08.10.2010. године поништено је решење дисциплинске комисије од 04.07.2008. године, након чега је тужилац враћен на рад и распоређен са 20.01.2011. године на радно место одржавања зелених површина у Одсеку за логистику одреда жандармерије у По жалби тужиоца, Жалбена комисија Владе је поништила решење о враћању на рад, јер је наступила застарелост вођења дисциплинског поступка, па је било потребно тужиоца вратити на радно место на коме се налазио пре премештаја. Тужилац је од 27.09.2011. године враћен на рад и распоређен на радно место полицајца у другој чети Одред жандармерије и у овом решењу је наведено да се тужиоцу признају сва права из радног односа почев од 04.07.2008. године до коначности решења. Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1. 3502/12 од 18.06.2013. године, потврђена је делимична првостепена пресуда од 17.10.2012. године којом је тужиоцу досуђена накнада штете на име разлике плате за време привременог удаљења са рада и за период незаконитог отказа до 06.11.2011. године. Према извештају тужене од 15.08.2015. године, припадници друге чете Одред жандармерије у ... били су ангажовани у копненој зони безбедности 280 дана и на

очувању јавног реда и мира 47 дана. У спорном периоду тужилац није радио нити је остваривао приходе, а путем вештачења од стране вештака економске струке утврђена је висина тужиоачевог потраживања.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепеним пресудама је тужбени захтев у целини усвојен. Према разлозима другостепеног суда, с обзиром да је дисциплински поступак против тужиоца обустављен због наступања застарелости, тужена као послодавац у обавези је да тужиоцу исплати накнаду штете у висини изгубљене зараде, као и накнаду штете у висини других примања која му припадају по закону, општем акту и уговору о раду, у смислу члана 191. став 2. Закона о раду. С обзиром да је тужилац решењем тужене од 27.09.2011. године враћен на рад на место полицајца у другој чети Одрета жандармерије, то тужиоцу припада право на накнаду штете у висини неисплаћених дневница, јер је поуздано утврђено да би ове дневнице остварио да је у спорном периоду радио код тужене.

С обзиром на наведено, у ревизији тужене основано се указује да је у нижестепеним пресудама погрешно примењено материјално право.

Према члану 169. Закона о полицији („Службени гласник РС“ 101/2005, 63/2009, 92/2011), на положај, дужности, права и одговорности запослених у Министарству унутрашњих послова примњују се прописи о радним односима у државним органима, ако овим законом и прописима донетим на основу овог закона није другачије одређено. Према члану 4. став 1. Закона о државним службеницима („Службени гласник РС“ 79/2005... 115/08), на права и дужности државних службеника која нису уређена овим или посебним законом или другим прописом примењују се општи прописи о раду и Посебан колективни уговор за државне органе. Према члану 9. став 1. Уредбе о накнадама трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“ 98/07), државном службенику исплаћује се дневница за службено путовање у земљи која износи 5% просечне месечне зараде по запосленом у привреди Републике Србије, према последњем објављеном податку републичког органа надлежног за послове статистике на дан поласка на службено путовање. Према ставу 2. овог члана, државном службенику коме је обезбеђена храна, дневнице за службено путовање у земљи умањују се за 80%.

Из наведених одредаба произилази да дневнице представљају стварне трошкове, па је право на исплату дневница условљено обављањем службеног пута, и намењено подмиривању трошкова које запослени има док је на службеном путу. С обзиром да тужилац у спорном периоду фактички није радио, то му не припада тражена накнада на име неисплаћених дневница, без обзира што у том периоду није био радно ангажован по основу решења тужене која су касније поништена и тужилац враћен на рад и распоређен на раније радно место.

С обзиром на наведено, Врховни касациони суд је обе нижестепене пресуде преиначио и одбио као неоснован тужбени захтев тужиоца за накнаду штете, као и захтев за накнаду трошкова парничног поступка, који зависи од успеха у спору.

Ревизијски трошкови туженој нису досуђени, с обзиром да у ревизији није постављен опредељени захтев, у смислу члана 163. став 2. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 416. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић